

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Δυνατόταμον ὑπὸ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας φε τοῦ κατ'ἔξοχον παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ταπεινῶς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :
 Ἔτησια . . . ἡρ. 8,—
 Ἐξάμηνος . . . 4,50
 Τριμήνος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ :
 Ἔτησια φρ. χρ. 10,—
 Ἐξάμηνος . . . 6,50
 Τριμήνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἰανουαρίου μηνός.

ΕΚΔΑΤΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῶν 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φε. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φε. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐδριπίδου ἡρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος Ἐν Ἀθήναις, 27 Φεβρουαρίου 1910 Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 13

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ Κ' Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

Καμάρωνε μιὰ προσώπιδα
 μπρὸς στὸν καθρέφτη μιὰ φορὰ
 κ' ἔλεγε : «Ποῦθενὰ δὲν εἶδα
 δυὸ μάτια τόσο φωτερὰ.

»Ὡσὸν ἀτίμητα διαμάντια
 ἀστράφτουν καὶ λαμποκοποῦν
 στὸν ἥλιο καὶ στὸ φῶς ἀγγάντια
 γ' ἄκτινες τῆς ματιῆς σκορποῦν.

»Μὰ καὶ τὸ χρῶμα τους—τί χρῶμα!
 γαλάζιο σὰν τὸν σφραγὸ
 καταμεσημέρα, κ' ἀκόμα
 πιὸ ξάστερο, πιὸ γοιανό!

»Καὶ λένε τόσα, λένε τόσα
 ὅταν γογγῶ ἀνοιγοσφαλοῦν,
 ὅπου θαρρεῖς πῶς δίχως γλώσσα
 μιὰ γλώσσ' ἄλλοιότηκη μιλοῦν.

»Καὶ ξάγρυπνα καὶ νυσταγμένα
 καὶ τ' ἄστρα ἢ λάμψη των νικᾷ,
 Ποῶς ἄλλος ἔχει σὰν ξιμένα
 δυὸ μάτια τόσο εὐγενικὰ!

Κ' ἐνῶ περήφανη θεωροῦσε
 μέσ' στοῦ καθρέφτη τὸ γυαλί,
 τὸ πρόσωπο ποῦ τὴν φοροῦσε
 μὲ τέτοια λόγια τῆς μιλεῖ :

—Τὴν ἀμυαλιά σου φανερώνεις!
 Τὰ μάτια αὐτὰ τὰ ξηλεντὰ
 ἀνάφελα τὰ καμαρώνεις
 εἶνε δικὰ μου μάτια αὐτὰ.

»Μ' ὅσα παινέματα κ' ἂν εἶπες,
 ἂν παύσω ἐγὼ νὰ σὲ φορῶ,
 θάγης γιὰ μάτια δύο τρυπες,
 γιὰ φῶς ἀγέρα καθαρό.

»Μὲ ξένη λάμψη αὐτὸς ποῦ τάχα
 νομίζει πῶς φεγγοβολᾷ,
 τοῦ κάκου χαιρέται! μονάχα
 τὸν εαυτὸ του ξεγελά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Περὶλήψης τῶν προηγουμένων.—Εἰς τὸν Δούναβιον, μέου εἰς μιαν βάρκαν, ὑπὸ σφοδρὸν διατύπον, εἶπε κρημνισμένος ὁ μικρὸς Τιάρκος, τὸν ὁποῖον ὁ προστάτης του, ὁ γέροντος Βοδόγ, ὁ βασιλεὺς τῶν Αὐστρούγων, μετημφισομένος εἰς Μονομαρτίην ζητιάνου, προσπαθεῖ νὰ φεραδύσῃ κρηφίως ἀπὸ τὴν πόλιν Δίντε, διότι φέρεε ἐπιστολὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος πρὸς τὸν στρατηγὸν ἀγγλικὸν Μυράτ. Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ὁ μικρὸς βοηθὸς ἤφασε καὶ διέσωσε, καθ' ἣν στιγμήν ὁ καμιστῆς τῆς, ὁ γάλλος λοχαγὸς Λουδοβίκος Κορμάς, προσδοθεῖς, ἠγκυαλιώτετο ὑπὸ τῶν Αὐστρούγων. Ἡ βάρκα τοῦ Βοδόγ ἀνακαλύπτεται ἀπὸ ἕν φυλακίον, καὶ δύο αὐστρούγοι φρουροί, πλησιάζουσι ὑποποιοὶ νὰ τὴν ἐξετάσουν. Ἀπαθῆς ὁ Βοδόγ προσποιεῖται τὸν ἀλκίαν καὶ ἀπαντᾷ διὰ φαρῆς πέρνης διὰ τὸ τραπέζι τοῦ κ. φρουράρχου.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἱκανοποίησε τοὺς δύο στρατιώτας. Καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των, ὅταν ὁ δεῦτερος, κάπως ζωηρότερος, εἶπε :

—Καὶ δὲν μοὺ δείχνεις τί ἐπιπαιτήσεις, καλέ μου ἄνθρωπε ;

—Ἄ, ὄχι καὶ μεγάλα πράγματα...

—Δὲν περὶρίζεις, θέλω νὰ ἰδῶ...

Καὶ ὁ περὶεργος Αὐστρούγος, ἐλκύσας τὴν λέμβον, ἐπήδησε μέσσω ἐνῶ ὁ σύντροφός του ἐμεινεν εἰς τὴν βάρκαν. Ἀφοῦ ἠρεύνησε παντοῦ, ὁ στρατιώτης ἐκπληκτος ἀνέκραξε :

— Καλέ σὺ δὲν ἐπιασεσ οὔτε λέπι ! Ὁραῖος φαρᾶς εἶσαι !

— Τί νὰ γίνῃ ! ἀπόψε δὲν εἶχα τύχη, ἀπεκρίθη ὁ Μονομαρτίης ἀπαθῆς.

Ὁ μέγας σωρὸς τῶν δικτύων, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐκρύπτετο ὁ Τιάρκος μὲ τὴν γίδαν τοῦ Λέαν, εἴλκυσε ἐξαρνα τὴν προσοχὴν τοῦ Αὐστρούγου. Συνέλαβε κατὰ κίνημα τοῦ παιδίου ἢ τοῦ ζώου ; Πολὺ πιθανόν. Διότι τρέξας κατ' εὐθείαν εἰς τὴν πύρραν, ἐσήκωσε τὰ δίκτυα καὶ ἐπιασε τὰ πόδια τοῦ Τιάρκου. Ὁ μικρὸς, καγωμένος ἀπὸ τὸν φόβον, δὲν ἐκινήθη.

— Μπᾶ, μπᾶ ; ἔκαμεν ὁ στρατιώτης εἰρωνικῶς ἔτσι τὰ χρῦθεῖς ἐσὺ τὰ ψάρια ;... Μὰ γιὰ στάσου, γιατί μοὺ φαίνεται πῶς εἶνε ἐκεῖνο που θέλουσι νὰ πιάσουμε καὶ μεῖς... Ναι, καλέ ! Εἶνε ὁ μικρὸς ποῦ τᾶσκασε ἀπὸ τὴν καμηγάδα μὲ τὸ γράμμα τοῦ Ναπολέοντος !

Μόλις ἐπρόσβαθεν ὁ Αὐστρούγος νὰ τελετώσῃ αὐτὴν τὴν φράσιν, ὅταν ὁ ἐπαύτης ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του μιαν ἀργυρᾶν συρίκτραν, τὴν ἔφερε ταχέως εἰς τὸ στόμα, καὶ ὄξυς συριγμὸς ἀντήχησεν εἰς τὸ σκότος.

«Ὁδηγήσατέ με εἰς τὸν στρατάρχην Μυράτ... εἶπεν ὁ Τιάρκος...»

Ο Τιάρκος, ο οποίος ηγωνίζετο υπό τὰ δίκτυα νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας τοῦ στρατιώτου, ἀνεγνώρισεν τὴν συρίκτραν τοῦ βασιλέως τῶν βοημῶν.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν, ὡς νὰ ἐπερίμεναν αὐτὸ τὸ σύνθημα, δύο σκυιά ἐξώρμησαν ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς ὄχθης. Αἱ δύο αὐταὶ σκυιά ἔκαμαν κάποιον κίνημα, καὶ ἀμέσως, οἱ δύο στρατιῶται, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν λέμβον καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ὄχθην, ἐπεσαν δεμένοι, συρόμενοι ὡς ἀπὸ δύναμιν μυστηριώδη... Δύο σχοινία, ριφθέντα ὑπὸ ἐπιτηδείων χειρῶν, τοὺς περιέσφιγγαν ἀσπλάγγως μὲ τὰς θηλείαις των. Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, καὶ διὰ νὰ κατασιγάσῃ τὰς κραυγὰς τῶν συλληφθέντων, ὁ Βοδόγ ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν δυστυχῆ στρατιώτην, τὸν ἑνὸς τῆς λέμβου, οἱ δὲ δύο ἄνθρωποι τοῦ, εἰς ἓν νεῦμά του, ἔτρεξαν καὶ ἐφίμωσαν δυνατὰ τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσῃ

ἐξακολουθῶν νὰ χειρίζεται τὴν κώπην τοῦ εἶμαι ἐγώ... ἐγώ, ὁ Βοδόγ. Αὐτοὶ οἱ ἡλίθιοι Αὐστριακοὶ μ' ἀνάγκασαν νὰ σοῦ φανερωθῶ. Ἀλλὰ θὰ τὰ πούμε ἀργότερα... Γιὰ τὴν ὥρα, μένε ἡσυχοὺς κάτω ἀπὸ τὰ δίκτυα σου. Δὲν εἴμεθα ἀκόμη ἐκτὸς κινδύνου. Μὰς μένει νὰ περάσωμε καὶ τὸ τελευταῖον ἐχθρικὸν φυλακεῖον.

Ὁ μικρὸς προσεπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονήσαν του. Καὶ κατάρθωσε μὲν νὰ σιωπήσῃ, ἀλλὰ τρελλὸς ἀπὸ χαρὰν, ποῦ νὰ ἡσυχάσῃ πλέον κάτω ἀπὸ τὰ δίκτυα! Ὅλοι οἱ φόβοι τοῦ εἶχον διασκεδασθῆ, ἤξευρε πλέον ὅτι κανεὶς κίνδυνος δὲν ἤμπορούσε νὰ τὸν φθάσῃ: Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ἦτο μαζὶ του! εἶχεν ἐπανεύρη τὸν πρῶτον κύριόν του! Ὡ, πόσον ἀνυπομονοῦσε νὰ ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του!

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἡ ὁποία τῷ ἐφάνη μακροτέρα ὀλοκλήρου ἡμέρας, εἶδε τὸν Βοδόγ νὰ ρίπτῃ τὴν κώπην του εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου καὶ τὸν ἤκουσε νὰ κραυγάζῃ φαιδρῶς:

— Ἐτελείωσε! Ἐσωθήκαμε! Τιάρκο, παιδί μου, ἔλα νὰ με φιλήσῃς!

Ὁ Βοδόγ ἐξηγγεῖται.

Μὲ ποίαν χαρὰν ὁ μικρὸς βοημὸς ἐπήδησεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ γέροντος κυρίου του, εἶνε ὅπως περιττὸν νὰ σὰς εἴπω! Ἐγελοῦσε συγχρόνως κ' ἔκλαιεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἐξήντη- μένος τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα

ἀπὸ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας ποῦ ὑπέστη, θὰ ἤθελε νὰ μείνῃ οὕτω πολλὴν ὥραν, πολλὴν γλυκὴ συναίσθημα ἀσφαλείας, ἀναπαύσεως, εὐτυχίας τὸν ἐπλημύριζε, καὶ δὲν εὗρισκεν οὔτε κἀν τὴν δύναμιν νὰ υποβάλῃ εἰς τὸν γέροντα τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας οὗτος ἐπερίμενε.

Τότε ὁ Βοδόγ τῷ ἔδωκεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐξήγησιν τῆς μυστηριώδους πρὸς αὐτὸν διαγωγῆς του. Τῷ τὰ εἶπεν ὅλα: πῶς τὸν εἶχεν ἀποθέσῃ κοιμισμένον ἐπὶ τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπερνούσεν ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς πῶς εἶχε μετεμπετισθῆ εἰς ζητιάνον Μονοματῆν διὰ νὰ ἡμπορῆ νὰ τὸν παρακολουθῆ καὶ νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ ἀγνώριστος πῶς εἶχε κάμῃ διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν τελευταίαν του περιπέτειαν, τῆς ὁποίας ἡ λύσις ὑπῆρξε τὸσον αἰσία...

— Τὸ σχέδιόν μου ἐπέτυχεν ὅσον δὲν ἤλπικα, συνεπέραναν ὁ γέρον βασιλεὺς, ἀφοῦ μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἐγχειρίσῃς τὸ γράμμα τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὸν πρίγκιπα Μυράτ, καὶ θὰ ἐκπληρώσῃς, σὺ ὁ μικρὸς Τιάρκος, τὴν ἐντολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ λοχαγὸς Κορμαῆς ἀπέτυχε.

Ὁ μικρὸς ἐμειδίασεν ἀπὸ εὐχαρί-

στησιν καὶ ἀπεκρίθη: — Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε! Ἡθελὰ νὰ δάσκα τὰ μούτρα ποῦ ἔκαμαν οἱ κουτο-Αὐστριακοὶ ἔταν δὲν μ' εὗρηκαν οὔτε ἐπάνω στὴ σκεπὴ οὔτε μέσα στὴν καμινίδα!

— Ἐδείχθης ἀξιὸς μαθητῆς μου, ἀνέκραξεν ὁ Βοδόγ, καὶ εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ σένα!

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Τιάρκος, ἀλλὰ χωρὶς ἐσῆς, δὲν θὰ κατάρθωνα ποτὲ νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν πόλιν.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ μοῦ ὀρκισθῆς ἓνα πρᾶγμα.

— Τί;

— Δὲν θὰ πῆς σὲ κανένα τί καὶ πῶς... δὲν θὰ ὁμιλήσῃς γιὰ μένα... Μόνος σου βγῆκες ἀπὸ τὴν πόλιν μὲ βάρκα καὶ κανένας δὲν σ' ἐβοήθησε νὰ ξεγελάσῃς τοὺς σκοπούς... Ἐνόησες;

— Ὅστε λοιπόν, εἶπεν ἐκπληκτὸς ὁ Τιάρκος, μὲ προστάτεις νὰ πῶ ψέματα, εἰς ποῦ μοῦ λέγατε πάντα πῶς τὸ ψέμμα εἶνε πρᾶγμα κακὸ;

Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ εὐχαριστήθη πολὺ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν τοῦ μαθητοῦ του.

— Δὲν σὲ προστάζω νὰ λέγῃς ψέματα, εἶπε, θέλω ὅμως νὰ πιστεῖσῃ ὁ κόσμος ὅτι μόνος σου ἔκαμες αὐτὸ τὸ κατόρθωμα.

— Γιατί;

— Διότι ἡ ἱστορία σου θὰ φθάσῃ ἴσως σταυτιὰ τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ὅταν μάθῃ ὅτι ἓνα μικρὸ ἀτσιγγανόπουλο, ἐρημο, χωρὶς γονεῖς, χωρὶς στήριγμα, ἐφῆρθε τόσον ὠραία, μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν προστασία του.

Πρὶ ὀλίγον τὸν ἐμελε τὸν μικρὸν διὰ τὴν προστασίαν τοῦ Ναπολέοντος. Μήπως δὲν εἶχεν ἐπανεύρη τὸν βασιλέα Βοδόγ; Ἦτο ὅμως συνειδησμένος νὰ ὑπακούῃ τυφλῶς εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ γέροντος καὶ ἀπεκρίθη:

— Θὰ κάμω, ἀφέντη, ὅπως θέλετε, σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Κανένας στὸ γαλλικὸ στρατόπεδον δὲν θὰ μάθῃ, πῶς μόνον μετὴν βοήθειά σας κατάρθωσα νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν πόλιν.

— Μπράβο, παιδί μου. Ἔτσι μάλιστα. Διαρκούσης αὐτῆς τῆς συνομιλίας, ὁ Τιάρκος καὶ ὁ Βοδόγ, ἀφοῦ ἀφῆκαν τὴν λέμβον καὶ ἔλυσαν τὸν Καρλῆν καὶ τὴν Λέαν, ἐβάδιζαν ἐπὶ ἐρήμου δρόμου κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ. Ἦτο περίπου ἡ δευτέρα πρωινὴ ὥρα.

Ἐξάρνα, μὲ τὸ ἀέτειον ὄμμα του, ποῦ διέκρινε τάντικείμενα ἀκόμη καὶ εἰς τὸ σκότος, ὁ Βοδόγ παρέτήρησε μακρὰν τὴν λάμψιν μιᾶς ξιφολόγχης καὶ ἐσταμάτησε.

— Τιάρκο, εἶπε σοβαρῶς, ἰδοὺ αἱ γαλλικαὶ προφυλακαὶ ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ χωρισθούμε.

Ὁ μικρὸς βοημὸς ἠρώτησε τὸν κύ-

ρίον του ποῦ θὰ τὸν ἐπανεύρισκεν, ἀφοῦ θὰ παρέδιδε τὸ γράμμα. Ὁ βασιλεὺς ἔθεσε τότε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου καὶ μὲ συγκίνησιν μόλις συγκρατούμενην τῷ εἶπε:

— Δὲν θὰ με ξαναϊδῆς!

Κατ' ἀρχὰς ὁ Τιάρκος δὲν ἐνόησε.

— Μὰ, ἐπιθύρσει, πρέπει νὰ ξέρω ποῦ θὰ σὰς ἀνταμώσω πάλι, σὰς καὶ τὴ Ζινέντα... Δὲν πιστεύω νὰ σὰς ξαναβρῆκα, γιὰ νὰ σὰς ξαναχάσω πάλι ἀμέσως!.

Σοβαρὸς ὁ Βοδόγ ἀπεκρίθη.

— Ὁ Βασιλεὺς τῶν Βοημῶν δὲν ὑπάρχει πλέον... Εἶμαι ὁ ζητιάνος ὁ Μονοματῆς, καὶ σὺ δὲν πρέπει νὰ στηρίζεις παρὰ στοὺς νέους σου προστάτας, τὸν λοχαγὸν Κορμαῆν ἢ τὸν Ναπολέοντα. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς θὰ σὲ κάμῃ ἄνθρωπον, Γάλλον στρατιώτην...

Ὁ Τιάρκος περίλυπος ἠρώτησε:

— Τότε λοιπόν... καὶ τὴ Ζινέντα, τὴ μικρούλα μου φιλενάδα, δὲν θὰ τὴν ξαναϊδῶ;

— Θὰ τὴν ξαναϊδῆς.

— Ποῦ;

— Στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ θὰ πᾶμε νὰ σὲ ἀνταμώσωμε ὅταν θὰ γυρίσῃς μαζὶ μὲ τὰ νικηφόρα στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος.

Ἐπειτα, διὰ νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν συνομιλίαν, ὁ Βοδόγ, ἀναλαμβάνων τὸ ὄψος τοῦ κυρίου ὁ ὁποῖος προστάζει, ἤρπασε τὸν Τιάρκον, τὸν ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ Καρλῆ, καὶ θλίβων ἀποτόμως τὴν χεῖρά του:

— Πήγαινε, τῷ εἶπε, κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ βλέπεις ἐκεῖ- πέρα. Εἶνε Γάλλοι στρατιῶται. Θὰ σὲ δεχθοῦν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Θυμήσου τί μοῦ ὀρκίσθης. Οὔτε λέξι περὶ τοῦ βασιλέως Βοδόγ ἢ τοῦ ζητιάνου Μονοματῆ. Εἶνε γιὰ καλὸ σου... καὶ γιὰ καλὸ τῆς Ζινέντας.

Ὁ Τιάρκος, γνωρίζων καλῶς ὅτι ὁ Βοδόγ δὲν ἐπέτρεπε νὰ συζητοῦν τὰς διαταγὰς του, περιωρίσθη νὰ τοῦ πῆ χιλια χαιρετισματα διὰ τὴν μικρὰν Ζινένταν, καὶ ἀφοῦ ἠσπασθῆ τὸ χεῖρ τοῦ γέροντος, ἐπέτρυνε τὴν κοιλίαν τοῦ Καρλῆ καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν.

Μακρόθεν, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἡ φωνὴ τοῦ βασιλέως τὸν προέπεμπε:

— Καλὴ ἀντάμωσι! Στὸ Παρίσι!.. (*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.
Ἡ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΘΑΒΑΡ

— Τίς εἶ!
— Γαλλία!
— Ἐμπρός, τὸ σύνθημα.
— Ταχυδρόμος τοῦ Αὐτοκράτορος!

Ὁ Τιάρκος, ἀποκριθεὶς οὕτω, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Βοδόγ, εἰς τὸν σκοπόν,

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 102.

ὁ ὁποῖος τὸν ἐσταμάτησεν, ὠδηγήθη ἐν τῷ μέσῳ δύο στρατιωτῶν εἰς τὸ φυλακεῖον. Ὅταν ὁ ἀρχιφρουρὸς ἀξιωματικὸς εἶδεν ἐρχόμενον τὸν μικρὸν ἐκείνον καθάλλα εἰς ἓνα γαϊδαρον, τὸν ὁποῖον ἠκολούθει μία γίδα, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

(Ἐπιτετα συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΙΡΟΣ μὰς τὰ ἐχάλασεν. Ἐνομιζομεν ὅτι ἡ ἀνομιχὴ ἐγκαθιδρύθη ὀριστικῶς, κ' ἐγύρισεν ὀπίσω ὄχι μόνον Φυσῶν βορρῆς παγωμένους, καὶ ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος οὐρανοδρομεῖ τώρα δώδεκα σχεδὸν ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον, τὸν περισσότερον καιρὸν εἶνε σκεπασμένος μὲ λευκόφαια σύννεφα. Μασκαρεύεται καὶ αὐτὸς καὶ μὰς κάμνει τὸν «Ἀγγλον», ὅπως ἐδιάβαζα χθὲς εἰς ἓν χαριτωμένον χρονολόγιον τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνου. Οἱ καιόμενοι οἱ μασκαράδες τουρτουρίζουν τάπογεύματα καὶ τὰ βράδια εἰς τοὺς δρόμους, μασκαρευμένους καὶ αὐτοὺς μὲ λευκόφαια σύννεφα... σκόνης. Ἀλλὰ μ' ἐλ' αὐτὰ, ἡ ἀποκρηάτικη κίνησις, εἰς τὰ Χαυτεῖα, εἰς τὴν ὄδον Σταδίου, δὲν εἶνε τώρα ὀλίγον ζωηρά. Ὑπὸ τὰ ἀφθονα ἠλεκτρικὰ φῶτα τῶν ἐορτασίων διακοσμῆσεων εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα, τὰ θέατρα καὶ τὰ καφεδῆα ὅπου δίδονται χοροὶ, οἱ μασκαράδες περνοῦν πυκνοί. Ἄλλοι πεζοί, ἄλλοι μὲ ἀμάξια. Ἄλλοι μὲ πλουσίας στολάς, ἄλλοι μὲ πρόχειρα ντύματα. Ἄλλοι φαιδροὶ καὶ θορυβώδεις, μὲ ὄργανα καὶ μὲ τραγούδια, ἄλλοι σοβαροὶ καὶ σιωπηλοὶ, διότι φυλάγουν ἴσως τὴν τρέλλαν των διὰ τὰ σπῆτια ὅπου πηγαίνουν νὰ διασκεδάσουν.

Εἰς τὰ κέντρα, οἱ ὄμιλοι τῶν θεατῶν τοὺς ὑποδέχονται μὲ κραυγὰς, μὲ πρόγγαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπαντοῦν κάποτε κ' ἐκείνοι μὲ τὰς ὀξείας καὶ στρυμώδεις φωνὰς των:—Ἐ, ἔ, ἔ! ὦ!.. ὦ! ὦ! ὦ!..—Καὶ γίνεται, κατὰ τὴν καθιερωμένην φράσιν, «πανδαμιόνιον» ἀγρίων κραυγῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντηχεῖ μέχρι βαθείας νυκτός ὅλη ἡ πόλις. Πολλοὶ διαμαρτύρονται διὰ τὰς κραυγὰς αὐτὰς τῆς ἀθηναϊκῆς ἀποκρηᾶς. Λέγουσι ὅτι ξεκουφαίνουν χωρὶς νόημα. Ὅτι εἶνε δεῖγμα βαρβαρότητος νὰ μι-

μηται κανεὶς εἰς τὴν διασκέδασιν τοῦ τὰ τσακάλια, τοὺς λύκους καὶ τὰ ἄλλα ζῷα τοῦ δρυμοῦ. Ὅτι οἱ ξένοι μὰς περιγελοῦν διὰ τὸ παραξένον αὐτὸ ἀποκρηάτικον ἔθιμον, ὅτι ὁ κ. Μπρίτς θὰ θὰ μὰς ἐσταύριζε, κτλ. κτλ. Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι γελοῦν, εὐθυμοῦν, διασκεδάξουν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον. Μία πρόγγα εἴμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε τὸ ἀκρονόστον τῆς εὐγενείας καὶ τῆς ἀβρότητας. Οὔτε ἴσως τῆς ἐξυπνάδας. Ἀλλὰ σὲ κάμνει νὰ γελάς ὡς νὰ σὲ γαρφαλίξουν, ὁ δὲ γέλως, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε πολὺ χρήσιμον πρᾶγμα εἰς τὴν ζωὴν, ὕγιον καὶ τονωτικόν... Ἄλλου εἰς ὁμοίας περιστάσεις, οἱ ἄνθρωποι δὲν ξεφωνίζου ἀνάρθρως, ἀλλὰ λέγουσι ἐξυπνάδες, νόστιμα πράγματα, λογοπαίγνια καὶ ἀλογοπαίγνια κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ἄναγιά. Καὶ μὲ αὐτὰ γελοῦν καλλίτερα. Ἀλλ' ἐδῶ ὅπου τὸ εἶδος εἶνε σπάνιον καὶ οἱ εὐφυλόγοι «δὲν τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους», ἡ ἀναρροῦς κραυγὴ ἀντικαθιστᾷ ὅλα τὰ ἄλλα ἀστεία. Πῶς θὰ ἐγελοῦσαμεν. λοιπόν καὶ ἡμεῖς, ἂν τυχόν τὴν ἀπηγόρευεν... ἡ ἀυτονομία;

Ἐνα βράδυ, ἀργά, εἰς τὸ «Πανελλήνιον», τὸ μέγαλον ἀθηναϊκὸν ζυθοπωλεῖον, γεμάτον κόσμον, εἰσήλθον τρεῖς μασκαράδες, ἓνας κύριος, παληάτσος, καὶ δύο κυρίαὶ μὲ δόμνια. Κάποιος ἔδωκε τὸ σύνθημα, καὶ ἀμέσως ὄλον τὸ ζυθοπωλεῖον ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ, νὰ ὠρῆται:—Ἀῶ!.. ὦ! ὦ!.. ἐεῖ! ἔ!..—Οἱ δυστυχεῖς μασκαράδες τὰ ἔχασαν καὶ δὲν ἤξευραν ἀπὸ ποῦ νὰ φύγουν. Εἶχε κανένα νόημα αὐτὸ; Ἦτο καμμία μεγάλη ἐξυπνάδα; Ὅχι βέβαια. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἦτο θαυμάσιον. Ὅσοι ἐτυχε νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὸ ἐξαρνικὸν αὐτὸ προγγάρισμα τριῶν μασκαράδων ὑπὸ ὀλοκλήρου ζυθοπωλείου, ἐξεκαρδίσθησαν ἀπὸ τὰ γέλια. Καὶ πολλοὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι ποτὲ δὲν ἐγέλασαν τόσο εἰς τὴν ζωὴν των!

Μίαν ἄλλην νύκτα,—τὸ περασμένον Σάββατον,—ἐξεχώθη εἰς τοὺς δρόμους μία μεγάλη κομπανία ἀπὸ τριάντα-σαράντα Πιερότους, νέους, ζωηρούς, τρελλοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐχοροπηδοῦσαν, ἐκαμναν τοῦμπες, καὶ δὲν ἄφιναν «ἡμίψηλο» ποῦ νὰ μὴ τὸ μπᾶσουν μὲ μιὰ «καπελλάδα». Τὸ κακὸν ποῦ ἔγινεν, εἰς τὰ Χαυτεῖα προκάντων, δὲν περιγράφεται! Σωστὴ κομοχαλασιά. Ἀλλ' οἱ Πιερότοι ἦσαν ἐξυπνοὶ καὶ δὲν περιωρίζοντο μόνον εἰς ξεφωνητά. Ἐσκορποῦσαν καὶ ἐξυπνα λόγια, τὰ ὁποῖα ἐπέτειναν τὰ γέλια. Ἡ τρελλὴ διασκέδασις τοῦ νυκτερινοῦ πλήθους ἦτο πλέον ἀνθρωπινὴ, πλέον πολιτισμένη. Καὶ ὁ κ. Μπρίτς ἂν παρίστατο, θὰ ἔμενεν ἴσως εὐχαριστημένος...

Ἔτσι προχωρεῖ ἡ Ἀποκρηά μας... Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 119^{ος}

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ 12 ΕΙΚΟΝΩΝ

ΑΝ προσέξετε καλά εις την σειράν των δώδεκα αυτών μικρών εικόνων, θα ιδήτε ότι διηγούνται λεπτομερώς μίαν ωραίαν, άστειαν εις την αρχήν, συγκινητικήν εις το τέλος, και διδακτικήν ιστορίαν. Οι κύριοι ήρωες είναι ένας αγαθός διδάσκαλος και ένας ζωηρός, τρελλούτσικος αλλά κ' εύαισθητος κατά βάθος μαθητής... Λοιπόν, αυτήν την ιστορίαν που σας διηγούνται αι εικόνες, πρόκειται να μου την διηγήθητε σεις με λόγια, δια να την δημοσιεύσω κάποτε μαζί με τας εικόνες. Ίδού και οι όροι:

Όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον έγκεικρημένον δια το 1910 δικαιούνται να λάβουν μέρος εις τον Διαγωνισμόν δωρεάν, οι δε λοιποί επί πληρωμή λεπτών 10 εις γραμματόσημον.

Το διήγημα πρέπει να είναι γραμμένον εις την συνήθη γλώσσαν της Διαπλάσεως, απλήν, παιδικήν, εύκολην, δια να διαβάξεται και από τους μικροτέρους, — και να μη περιέχη έν δλίμ περισσοτέρας από 800 λέξεις. Τα συντομώτερα θα προτιμηθούν, τα έντενότερα από το προσδιορισμένον άποκλεισθών άμειλικτως.

Το διήγημα πρέπει να είναι γραμμένον καθαρώτατα εις χωριστόν φύλλον χάρτου, — που να μη περιέχη δηλαδή τίποτε άλλο έκτός του διηγήματος, — με τον γενικόν τίτλον «Απάντησις εις τόν 119ον Διαγωνισμόν Διηγήματος». Κάτωθεν το όνομα και το ψευδώνυμον (άν έχη) του διαγωνιζομένου. Χειρόγραφα κακογραμμένα, μουντζουρωμένα, με χρωματιστά μελάνια, κτλ. ούτε καν θανατωθούν.

Διηγήματα δια τον Διαγωνισμόν είναι δεκτά μέχρι της 31 Μαρτίου. Όσα θα φθάσουν εις το γραφεών μου μετά την προθεσίαν, θα αποκλεισθούν.

Βραβεύα θαπονεμηθούν τα όρισμένα δι' έλους τους Μεγάλους Διαγωνισμούς, τα όποια βλέπετε εις τόν Όδηγόν του Συνδρομητού (Κεφ. Ζ', άρθρον 2, § α', β', γ' — φυλλάδιον 1—2, σελ. 12.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΑΙ-ΝΙΚΟΛΑ

Ήμουν μικρό παιδί, όταν έπιανα μικροπούλια στο νησί της Πρωγκήπου.

Είχα εκλέξη μία κατοφέρεια στο «θάσος του Χριστού», που βλέπει όλίγο προς το «διάσκελο» και περισσότερο προς την «γλώσσα». Το μέρος τούτο του βουνού έχει στην κορυφή πυκνά τα πεύκα του, αλλά προς τα κάτω η ράχη του είναι γυμνή, σκεπασμένη μόνον με χαμόκλαδα. Και στην άπέναντι πλευρά, άριστερά όλίγον, άρχίζει να ύψώνεται το μεγαλύτερο βουνό, που το αγιάζει το μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου του Κουδουνα. Είπε μοναδική η θέσις. Όποιος έτυχε να κυνηγήση μικροπούλια και να μάθη που και πως στήνουν τις εξόβεργες, θα όμολογήση πως το μέρος τούτο έκπληροί όλους τους όρους της στρατηγικής.

Εστήναμεν εξόβεργες πρωί-πρωί. Έπροτιμώμεν τα δένδρα και τους ύψηλοτέρους κλώνους των. Εστήναμεν όμως και εις τα πυκνά χαμόκλαδα δια τα πουλιά που άρέσκονταν στα χαμηλά. Όλόγυρα και σκορπιστά είχαμε κλυθιά με σπίνους, καρδρίνες, φλώρια, αλλά πρό παντός σκαθιά.

Η γλυκυτάτη αύρα του βουνού μόλις έπνεε, και το άρωμα που έγυναν τα πεύκα, οι βάτοι και τα μυρωμένα φλυσκούνια μας έμεθούσαν... Άδιάσκοπο τραγουδι άφινεν ο τζιτζίκας, και χιλίες πεταλούδες έπετούσαν γύρω εκεί, όπου η μέλισσα, πλέον τεχνίτρα, έρροφούσε μέλι.

Έξαφνα ένα κοπάδι περνά. — Τσίου-τσίου! τσίου-τσίου!

Είς προσοχήν! Τα πουλιά των κλυθιών προσκαλούν τους συντρόφους των. Το κοπάδι ανάσπικτει τον όρμητικόν του δρόμον. Διαγράφει στον αέρα ένα γύρο μικρό και άποτόμως κίπτει στα χαμόδενδρα. Ω, της χαράς μας τότε! Η καρδιά κτυπά, τα μάτια παρακολουθούν με άκρίθεια κάθε κλώνο, κάθε πουλι και κάθε εξόβεργα. Κυττάζουμε πόσα εκάθησαν στες εξόβεργες και πόσα έπίσπικτηκαν...

Όταν το κοπάδι έφυγε, άφισεν εκει κάτω πολλούς συντρόφους του ν' άνοιγουν τα πτερά και να κτυπούν ματαιώς την αέρα. Έπίσπικτηκαν!

Είς το μοναστήρι του αγίου Νικολάου εκκλησιαζόμουν τακτικά κάθε Κυριακή. Το άκρογάλι του, εις την κλίπον, έχει ήσυχα νερά, που μόλις ρυτιδώνονται και είναι γεμάτα από κοχλίδια και καθαρώτατα χαλίκια, της τρέλας μου παιχνίδια. Ω, τα άξέχαστά μου χρνία! Ηξευρα να ρίπτω τότε το πλατό πετράδι εις την ράχη της θαλάσσης,

και να το κάμνω να βουτξ και να πηδά πέντε-έξ φορές έως να βυθίση.

Ο ήγούμενος ήτο γηραλέος, λιγνός και άξιοσέβαστος κληρικός, που κάθε Κυριακή διώριζεν έμείς να λέγω την Άπόστολο. Η προτίμησις αυτή περισσότερο με γαργάλιζε ν' αγαπώ το μοναστήρι.

Το Δεκαπενταόγουστο έπρεπε να μεταλάβω, έπρεπε να έξομολογηθώ. Έπήγα Σάββατο έσπέρας στον Έσπερινό και στο τέλος κατευθείαν στον πνευματικό.

— Δεν εκάταλαβες, άν εκάμες κανέν άμάρτημα, παιδί μου;

- Δεν ένθουμύμαι, γέροντα.
- Αγαπξς τον πατέρα σου, την μητέρα σου, τ' αδελφια σου;
- Όλους τους αγαπώ.
- Και άκούς ό,τι σου λέγουν;
- Ναι! άπήντησα με κάποιο διασταγμό.
- Άλλη άμαρτία δεν εκάμες, παιδί μου;
- Δεν ειξεύρω, γέροντα.
- Πώς! έγω ειξεύρω μια που εκάμες.

Έγινα κατακόκκινος. Το μικρό τραπέζι, που ήτο εμπρός μου με τον Σταυ-

ρόν και το Ευαγγέλιον, έστρηγορύριζε στα μάτια μου. Η καρδιά μου εκτύπα δυνατά, ώσαν του πουλιού που πιάνεται στα εξόβεργα... Ο πνευματικός με άυστηρόν όφος εξηκολούθησε:

- Έρχεσαι συχνά εις το άπέναντι βουνο και πιάνεις μικροπούλια;
- Πότε και πότε έρχομαι, γέροντα.
- Σε είδα τρεις-τέσσαρες φορές να στήνης εξόβεργες και να πιάνης τα πουλιά του Άι-Νικολά.

(Έπεται το τέλος)

[Διασκευή από το νέον βιβλίον «Εικόνες Κοινωνίας και Αθηνών» του κ. Ν. ΒΑΣΙΛΙΑΔΟΥ]

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Άνθρωπόμορφα τραπέζια.
(Ανασκόπαις και εικόν του κ. Ηλ. Κομνηνάκη.)

Προς αντικατάστασι των συνήθων τραπέζιων του καπνίσματος και του ποτού, οι Άμερικανοί έχουν επινοήσει κάτι ανθρωπώκια ξύλινα, τα όποια εμπορούν να γίνωνται ύψηλοτέρα ή χαμηλότερα, αναλόγως των περιστάσεων. Κατ' άρχας τα φορέματά των ήσαν σκαλισμένα και ζωγραφισμένα επί του ξύλου, τώρα όμως τα ένδύουν με άλθινά. Άλλα παριστάνουν υπηρέτας κρατούντας δίσκον με ποτηράκια και φιαλίδια δια το κονιαχ ή το ροζόλι. Άλλα παριστάνουν ακροβάτας, οι όποιοι με το ένα χέρι κρατούν το κουτί των τσιγάρων, με το άλλο το δοχεϊόν της στάκτης, και εις το κεφάλι έχουν ένα κερύ, δια νανάπτουν το τσιγάρον των οι καπνισταί, κτλ. Η εικόν μας παριστάνει έν από τα ανθρωπόμορφα αυτά άμερικανικά τραπέζια, πραγματικώς περιεργότατον.

Σπίρτο...μόναχο.

Τί να ειπε πάλιν αυτό το γιγάντιον σπύρτον, που μόλις και μετά βίας εμπορεί να το κουβαλή ένας άνθρωπος; Είπε όμως ο άκλουστάτα παίγνιον...στατιστικόν, και μας δείχνει πόσα σπύρτα κατά μέσον όρον έξοδεύει κάθε άνθρωπος εις την ζωήν του. Είπε τόσα, οσα θα έχρηάζοντο δια να κατασκευασθ η τέρας αυτό των σπύρτων, — το όποιον, όμως, δεν κατε-

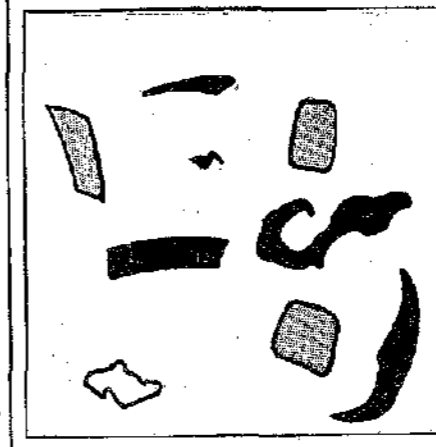
σκευάσθη, άλλ' άπλώς έξωγραφίσθη έσχάτως από ένα στατιστικόν.

Άλογον από χιόνι.

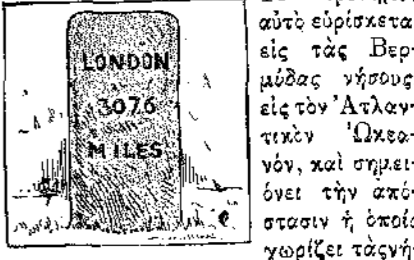
Ο κ. Χάρολδ, ο νεαρός άγγλος ίππεύς, τον όποιον βλέπετε εδώ, κατεσκεύασε μόνος του αυτόν τον χιμωνά άλογον του... από χιόνι. Το χιόνινον αυτό άλογον, είναι, όπως εμπορείτε να κρίνετε και από την εικόναν, φυσικου μεγέθους και αρκετά καλής τέχνης. Δεν ειξεύρομεν όμως άν η καβάλλα του ζεσταίνει, όπως η των άλθινών...

Παίγνιον.

Άντιγράψατε πιστώς τα έννέα αυτά τεμάχια, περιόψατέ τα και προσκαθήσατε να τα συναρμολογήσετε ούτως ώστε ναποτελεσθ η κεφαλή ενός άξιωματικού έν κατατομή. Θα κοπιάσετε όλίγον, άλλ' ο κόπος σας θάναταιμειφθη με ζωηράν εύχαρίστησιν. Είπε από τα όραιότερα παίγνια που έδημοσίευσάμεν.

Περίεργον όρόσημον.

Το όρόσημον αυτό εύρίσκεται εις τας Βερμούδας νήσους, εις τον Άτλαντικόν Ωκεανόν, και σημειώνει την απόστασιν η όποιαν χωρίζει τας νήσους αυτάς από την Άγγλίαν, και ακριβώς από το Λονδίον. Είπε 3076 ναυτικά μίλλια, τα όποια ίσοδυναμούν με 5,000 χιλιόμετρα.

Μαγική Εικόν.

Την νύκτα, ο κώρ Ζαχαρίας έξυπνάζ έντρομος από ένα κρότον, και νομίζει ότι διακρίνει εις το σκότος την μορφήν ενός νυκτοκλέπτου. Σεις βλέπετε τίποτε;

Αύσεις των Μαγικών Εικόνων των φυλλαδίων 10 και 11.

Η γωνία του έργοδηγού εύρίσκεται μεταξύ των σκελών του, σχηματιζομένη από τας έσωτερικάς των γραμμάς και από μίαν όπην του όπισθεν κιγκλιδώματος.

Η κεφαλή της βασιλίσης εύρίσκεται εις το μανίκι του Ριγολέττου, και φαίνεται καλά όταν η άριστερά πλευρά της εικόνος γίνη βάσις.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΜΙΜΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΩΤΣΟΣ

Ο Μίμης και ο Κώτσος μία σχολή 'ς τού γέρον Πανατζή το περιβόλι μπαίνουν κρυφά-κρυφά κι' αρχίζουν τ' αόκα τού φτωχού να δεκατίζουν. Έκει που ούκα τρών' οι λιμοσμένοι, σκυλί με γανυγή πηδά και βγαίνει κι' ο γέρο Πανατζής του βλέπει, τρέχει, 'ς τ' ό χέρι του χονδρή ματσούκα έχει...

Ο ΑΝΕΜΟΣ

Ο άνεμος βέω δρημικής πνέει, μάλινται, πότε συρίζων όξείως, πότε άγριώς μωκώμενος. Υπό τήν όρμήν του τό πνύ υποτάσσεται και κύπτει: διάρχεται μεταξύ τών φυλωμάτων τών δένδρων, τ' ά όποια φρικιάσει, και φεύγει, πάντα φεύγει, εξακολουθών τό βίαιον ταξείδιόν του.

λόσ, άπαναλαμβάνων τήν έπιδόν του: «Είμαι δ παντοκράτωρ άνεμος, δ κοσμογυρισμένος!»

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τό φεγγάρι ανατέλλει, Τές χρυσές του άκτίδες στέλλει. Και τή γή μας χαιρετεί. Και πορατηρεί με χάρη, Τό λαμπρό μας τό φεγγάρι, Τό παιδί που μελετά.

Τό φεγγάρι ανατέλλει. Και γλυκά φυλάκια στέλλει. Στο παιδί τό γωστικό, Που άκούει τή μητέρα, Κ' είνε πάντα όλη μέρα *Νοηχο και τακτικό.

Τό φεγγάρι ανατέλλει. Τό χαμόγελό του στέλλει. Προς τό εσπερές παιδί, Όπου μόλις νύκτα άπλώσει. Προς τόν Πλάστη θά ύψωση Τήν άγήν του προσευχή.

Η ΕΚΠΑΙΣΙΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΚΟΥ

Γέρον χωρικός εισηλθεν εις τό γραφείον ενός έμπορου και τή έπρότεινε να τή πώληση νωπόν βούτερων. Ο έμπορος τή ειπεν δι τά έρωτήση τήν γυναϊκά του άν έχη άνάγκην, και τοτό έπραξεν άμέσως, διά μέσου τού άν τή γραφείω εξακατεστημένου τηλεφώνου.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ

Μαλακό στρώμα, τά πούπουλα τού χιονού, έσκέπασαν τή γή άσπρες νιφάδες πατούνε έπαλά, και τό μικρό έκκλησιόκι δέν φαίνεται πιά, σκεπασμένο στό χιονάτό του πέπλο. Μία καρδονούλα ζητά μία κάμψη, μά ή κάμψη κρυμμένη βαθειά στη γή σκεπάζεται με τό λευκό της πάπλωμα: και τό έκκλησιόκι που είνε κωμένο στό σκληρό βράχο, χώνεται κι' αυτό στό άπαλό του κρεβάτι, σκεπάζεται, σιγά-σιγά. Λευκά πέταλα ραϊνον τή σκεπή του, και δ πέτρνοός του σταυρός σιεται από κάποιον άγριο, λυσσασμένο άερα. Βαθειά μολυβένια σύννεφα τρέχουν με βία, τό ένα χτυπά τ' άλλο και κατακλυδών τά βράβαρα τού ουρανού. Και τό χιόνι έχει σκεπήση πιά τό μικρό έκκλησιόκι πουνε κωμένο στό βράχο, και μόνο δ ταπεινός του πέτρινος σταυρός στέκεται περφηγανό, γιά

να δείχνη τό κρυμμένο έκκλησιόκι... Μά ένας τραλλός άγέρας τόν ερχνε, τόν κρυμνίζει στό βράβρο που χαινει κάτω άπ' τό έκκλησιόκι... Τό χιόνι πέφτει έπαλά και τό λευκό του πέταλα παίζουν με τά κλαδιά που φυτρώουν πάνω στό έκκλησιόκι. Μά ή νιφάδες πιασμένες στα κλαδιά, πλέκουν ένα σταυρό θειο, κάτασπρο... Τό σταυρό που είχε χάσχη...

Ελευθέρος Έλλην

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Δέν είνε αυτό πουλί σαν τ' άλλα. Είνε δ κατάλευκος άφρός που έφυγε από τό γαλανό κύμα και τρέχει εις τό άέρα. Όταν ή θάλασσα άπλώνεται σαν καθρέπτης καταγάλανος και λάμπη στές άκτινες τού ήλιου, άπλώνει τ' άσπρα του περά και πετά από πάνω βουτώντας κάπου-κάπου 'ς τά κρυσταλλένια νερά.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Αν έσθωναν από τήν ψυχήν μου τόν έρωτα τής πατρίδος και τήν μακρινήν μνήμην τών προγόνων, άν ελησμένον τα άθνηκά μας άλγη, τή άληθειά δέν θα ήξευρα πλέον τί είμαι και τί κάνω εις αυτών τόν κόσμον. Θά έχανα τόν κυριώτερον σκοπόν τής ύπαρξέος μου.

Αν εγεννήθημεν δι' ήμάς, αλλά διά τήν πατρίδα.

Αγαπή τήν οικογένειάν μου περισσότερο από έμέ, αγαπή τήν πατρίδα μου περισσότερο και από τήν οικογένειάν μου.

Ο ΦΩΤΙΣΤΙΚΟΣ ΜΟΧΛΟΣ

Είς τό κακουργιοδικεον' δ δικηγόρος μετά στόμφο; Έισορμήσατε, κύριοι ένορποι, εις τήν καρδιάν τού κατηγορουμένου, διά να εβρετε τόν μοχλόν, όστις θα φωτίση τήν ύπόθεσιν!!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μητέρα προς τόν υιόν της: Γίνεται να πάρω τό μισό άπ' τό γλυκισμά σου; Όχι. Τά φίλάργυρα, έγώ σου χωράτεψά, δέν θα τό πάρω. Τά! τότε γίνεται!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Τό κείμενον που σάς έδωσα προς μετάφρασιν ήτο άπλοστατον. Ουτε σπάνια λέξεις, ουτε δύσκολοι φράσεις, ουτε ακατανόητοι γαλλισμοί. Δέν έχω προδων λοιπόν παραγγήσεις τού κειμένου, ως άκείνοι που μάς παρουσίασαν έλλοι μεταφραστικοί διαγωνισμοί. Έκτός τώντι μαρικόν, οι όποιοι δέν ήξευραν δι τή φράση «I' autre jour» σημαίνει «τις προάλλες» ή «πρό άλλων ήμερών», και μετέφρασαν «τίν έλλην ήμέραν» ή «μίαν ήμέραν» και μαρικόν, οι όποιοι ελησμένον δι τό «brave garçon» δέν έχει καμμίαν σχέση με τήν άνδρείαν και τήν γενναϊότητα, αλλά σημαίνει άπλοστατα από καλό παιδί».

Δέν είνε αυτό πουλί σαν τ' άλλα. Είνε δ κατάλευκος άφρός που έφυγε από τό γαλανό κύμα και τρέχει εις τό άέρα. Όταν ή θάλασσα άπλώνεται σαν καθρέπτης καταγάλανος και λάμπη στές άκτινες τού ήλιου, άπλώνει τ' άσπρα του περά και πετά από πάνω βουτώντας κάπου-κάπου 'ς τά κρυσταλλένια νερά.

Αν έσθωναν από τήν ψυχήν μου τόν έρωτα τής πατρίδος και τήν μακρινήν μνήμην τών προγόνων, άν ελησμένον τα άθνηκά μας άλγη, τή άληθειά δέν θα ήξευρα πλέον τί είμαι και τί κάνω εις αυτών τόν κόσμον. Θά έχανα τόν κυριώτερον σκοπόν τής ύπαρξέος μου.

Αν εγεννήθημεν δι' ήμάς, αλλά διά τήν πατρίδα.

Αγαπή τήν οικογένειάν μου περισσότερο από έμέ, αγαπή τήν πατρίδα μου περισσότερο και από τήν οικογένειάν μου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αόφνης Κλωτάς, [15Ε] ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ποιγκίσιου του Βεζαντίου [13Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αγκυρα της Σωτηρίας [11Ε]. Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [8Ε] εις έκαστον): Γνωσία Πατρίδα. Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [5Ε] εις έκαστον): Μακεδονική Έλλάς.

ριστος Βασιλης. — Κωμικήονα Κωνσάνενας. — Αϊσό Χανούμ. — Χασάν δ Γενίταρος. — Χουσόμοι Νύμφη. — Ακουσανιλία. — Φίλεργος Ήγεμονίς. — Κώστας Μαστινας. — Στέφανος Δόξης. — Αντώνιος Ιερώνυμος. — Σκληρή Σκλαβιά. — Ο' Αλία. — Βύγενός Ίδεώδες. — Ενδοξον Σούλι. — Ουράνον Τόζον. — Δωδοναίος. — Νεανίος τού Ιονίου. — Νεάνης τού Ιονίου. — Νουβιργος τών Ασιακών. — Μαγαθανομάχος. — Καύχημα της Ηπειρώς. — Αθηνά Ι. Μαγαβέλια. — Αρχαίος Σπαρτιάτης. — Ρήγας Φεραίος. — Αστρος Κόρανας. — Θριαμβος Όρθοδοξίας. — Φαληρική Αδρα. — Επαύριτος Πλαίος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [2Ε] εις έκαστον): Βουλγαρομάχος. — Δημήτριος Ιωάν. Τσελλού. — Ταού. — Μαρία Σ. Κανέλλη. — Ποδητή Κωνσταντινούπολις. — Μάρκος Αδρήλιος. — Βολταίρος. — Πιστις-Πατρις. — Παναγιή Νεραϊδούλα. — Νεοπόλις. — Νέα Σελήνη. — Ερρίκος της Ναβάρρας. — Παγοδόμος. — Ονειροπόλος Ψυχή. — Μία τών Χαριτών. — Εννευμένο Παύλ. — Γεώργιος Θωμαΐδης. — Ηλιοβασιλεία. — Έλλάς τού Μεγάλου Αλεξάνδρου. — Ελληνοπούλα της Θράκης. — Βωδίας Ηρα.

Η βραβευθείσα μετάφρασις θα δημοσιευθή εις τό προσεχές.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Αθήναι, 38, όδός Εδριπίου τήν 23ην Φεβρουαρίου 1910 ΤΟ Γλυκοχάραγμα διατέλει 50 φύλλα τήν εβδομάδα εις άγαροστάς, δ δε Έγγονος Αύτοκράτορος 55. Και όλονέν ευρίσκουν νέους άγοραστάς, ώστε καθόλου άπίθανον, σιγά-σιγά να τούς κάμουν 100. Με τήν άγάπην που μου έχουν οι δύο αυτοί καλοί μου φίλοι, τοτά δέν μου φαίνεται παράδοξον. Τό μόνον, διά τό όποϊον άπορώ αληθώς, είνε πως δέν εβέβησαν ακόμη άλλοι έκάτον, άλλοι πενήντα από τούς τούς και τούς συνδρομητάς μου, να κάμουν τό ίδιον! Διά τούς έντός της Έλλάδος μάλιστα θα ήτο τόσον εύκολον πράγμα ή εύρεσις άγοραστών, τώρα που τό φύλλον είνε τόσον ποιικίον και πωλείται μόνον δέκα λεπτά! Ίδού τί μου γράφει και δ Μικρομέγας: «Βού, Διάπλασις μου, είσαι... και τί δέν είσαι: διασκεδαστική, ώφέλιμος, διδακτική και... φηνή. Πρέπει λοιπόν όλοι μας να ξεσκαθώσουμε, να ξεσκαθώσουμε αλωνίως, έως ότου ιδώμεν μία νέα Διάπλασι, μία Διάπλασι τακτικά δωδεκασέλιδη, μία Διάπλασι χρωματιστή! Έμπρός λοιπόν! είνε ντροπή στα Έλληνόπουλα να μη σε διαδίδουν και 'ς τά άλλα παιδία, που δέν έχουν τήν εδουχία να είνε συνδρομητάί σου.» Να σε ιδώ λοιπόν, Μικρομέγα! Να σάς ιδώ και σάς τούς άλλους! Νομίζω ότι τό περίοδικόν μας άφίξει ένα μικρόν κόπον, μίαν μετράν φροντίδα εκ μέρους σας... Και όμα γίνουν άλλοι 50 Πρόκτορες σαν τό Γλυκοχάραγμα, σαν τόν Έγγονον Αύτοκράτορος, σάς ύπόσχομαι ότι θα έχετε τακτικά τό φύλλον δωδεκασέλιδον. Με συγκινούν αι εύχαριστια σου, Μασούτι, αλλά δέν έχωρα εγώ πολύ διά τήν εύτυχίαν σου. Τό έργον σου είνε εν γένει ήθελο, διότι ήτο καλόν, και εδημοσιεύθη διότι εκληρώθη. Να

εύχαριστής λοιπόν περισσότερο τόν έκάτον σου και τήν καλήν σου τύχην. Δοξασμένην Άραχθε, δ λεπτομερής Έμποκατάλογος εζητήλη, άλλ' έτοιμάζω νέον λεπτομερέρστατον. Μόλις δέ τυπωθή, θα στείλω προς όλους τούς συνδρομητάς, ώστε θα λάβης και συ και όσοι άλλοι εζητήσαν. Λέθος τού Ταχυδρομείου από τά συνήθη, Κομική Άκρογιαλία. Ο φακέλλος με τό τετράδιόν σου θάνεκατέθηκε, φαίνεται, μ' έφημερίδες και εστάλη εις τό Κάϊρον. Έκει είνε δαν ήτο διά τήν Κρήτην, και σοφ τόν εσταίλων. Πάλε καλά που δέν τόν επέταξαν! Η περι ής έρωτάς είνε συνδρομητήρια. Ζιζύα-Χανούμ, ή επιστολή σου μ' εφαιδρυνε πολύ. Αφού αρχίξες τά πιτήματά σου και δέν τά τελειώνης, μπορεί να πη κανείς ότι είσαι μισή ποιήτρια... Είς τά θεμέλια, τά γροσά νομίσματα τά βάζουν για γούρ, τρέπον τινά ως εδχην να μη λείψη ποτέ ο πλούτος από τό σπίτι. Είς τήν άλλην σου έρώτησιν άπαντώ και. Βοριά, αυτό τό ψευδώνυμον σου εχρήνω, χάρτην τών Άύσων σου έστειλα, ώστε τώρα είσαι πάνοπλος διά τόν άγώνα, εις τόν όποϊον σου εύχομαι πύσαν επιτυχίον. Έχεις δικαίον, Καύχημα της Ηπειρώς, εις τήν Σ.Ε.Σ. εδημοσιεύσαν και μερικά κομμάτια υπεβλήοντα τό όριον των 200 λέξεων. Μ' έγέλασε, φαίνεται, τό μάτι και δέν τά έμέτρησα λέξιν προς λέξιν. Θα προσέχω όμως να μη θανατίνω αυτό. Και σάς παρακαλώ όλους να μετράτε μόνοι σας τας λέξεις σας και να μη μου στέλλετε ποτέ περισσότερας τού επιτρεπομένου. Μαθρα Μάνια, σε συγχάρω διά τούς εύτυχείς γάμους της αδελφής σου, που ευρατάσθησαν, ως ακούω, μ' έκτατον λαμπρότητα. Και ετά δικά σου, αγαπητή μου! Γώρα που έπέρασεν ή παρατάλη, επιβουλώ να μου γράψης πάλιν συχνά. Οραϊότατον τό ποιήμα σου, Αίς Α. Μπ. αλλά τό τέλος, οι δύο τελευταίοι στίχοι, τό κάμουν άκατάλληλον διά τήν Διάπλασιν. Τά ποιήματά μας πρέπει να είνε γενικώς παιδαγωγικά. Αν ήθελες να μεταβάλλης τό τέλος, ή αν έγγραψες κανέν άλλο, επιτηδες, θα ήμουν εύτυχής, διότι πολλά καλά διά τήν ποιήσιν σου ακούω. Δέν έχεις δικαίον, Ανώνυμη Συνδρομητά. Η κατά φύλλον πώλησις δέν είνε διάλου έφευτελιστική. Και τό πλέον «άξιοπρέπ» περιοδικά, ελληνικά και ξένα, πωλούνται κατά φύλλον εις τά βιβλιοπωλεία, εις τά κισκία, εις τόν δρόμον. Πάντοτε δέ οι συνδρομηταί πληρώνουν κάτι παραπάνω, διότι έχουν προνομία. Άλλως τε αυτά θα κανονισθούν επί τό συμφερώτερον διά τούς συνδρομητάς όταν θα συστηματοποιηθή ή πώλησις, ή όποία προς τό παρόν είνε δοκιμαστική. Βεβαίως, Χιότιο Αερογιάλι, επιτρέπεται να στείλης και συμπληρωματικές λύσεις ενός φυλλάδιου, άν δέν έλθης ή προθεσμία του. Άλλ' εις χωριστόν λούδαρον, όχι μαζί με τας λύσεις τού έπομένου. Δι Μαγικά Εϊκόνες και τά Παιγνια τών «Νέων και Περιέργων» δέν υπάρχουν εις τας Πνευματικάς Ασχήσεις. Τετράδια έστειλα. Σε εύχαριστώ δι' όσα ενθουσιώδη γράφεις. Φίλεργος Ήγεμονίς, μου φαίνεται ότι μετριοφρονείς ύπερ τό δειον, διότι αι επιστολαί σου είνε φραϊδιόταται. Αι Ασχήσεις γράφονται εις τετράδιον ή άπλως εις μίαν κόλλαν χαρτί της ελόγης έκάστου. Μόνον αι λύσεις γράφονται εις χαρτί, τό όποϊον παρέχει τό γραφείον μου. ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Έγκρίνονται: Έντυπόσεις τής Καλλιγραφικής Αδρας. — ΑΉπίγραμμα τού Προποχάραγματος. — Πίσις θεραπεύον οι

‘Ολλανδοί τήν θνήσκοντα καί ‘Αδιαφορά χαρκτηρίων τοῦ Καντζήματος τῆς ‘Ηπειρου. — ‘Αποτρεψαί, μετάφρασις τῆς Γλυκερίας ‘Ελπίδος. — ‘Η ἐπιστροφή τῶν Πιπνῶν μεταφρασίς τῆς ‘Ελληνίδος Κυραίας. — ‘Ανεκδοτόν τῆς ‘Ηχῶς τῆς Δίμης. — Παίδιτὰ Πνεύματα τοῦ ‘Ατρομήτου Δεωνίδα, τοῦ ‘Αθανασίου Διάκου, τῆς Φασιανῆς, κτλ.

‘Απορρίπτονται: — ‘Η θεία Μαρούσσα (πολύ ἀρελής) — ‘Τὸ πρᾶσοφύλλο. — ‘Τὸ ‘Φεγγάρι. — ‘Τὸ Καθούρι κ’ ἡ Μάννα του. — ‘Νύχτα. — ‘Τὸ χωριτὸ. — ‘Ἡ βαροκούλα τοῦ ψαρᾶ (δὲα πρῶματα ἀτεγρα) — ‘‘Ανατολὴ-Δύσις (κοινόν). — ‘Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. — ‘Τὸ βῆρος τῶν φόρων. — ‘Δρυδοβίος Ἴλος. — ‘‘Αρχαία παράδοσις. — ‘‘Ορεῖς πρὶκῆθης. — ‘‘Αναθασίμει ‘Απαντήσις. — ‘‘Ολοι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ (δὲα ‘Ανεκδοτὰ γνωστὰ ἢ ἀκατάλληλα διὰ τὴν Διάπλασιν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναρῶνται ἐν δὲν συνοδεύεται ἐπὶ τῶν δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀναρῶμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. ‘Όσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἑτέροια, καὶ δὲα ἀπὸ κ. εἰς κερτῖα.]

Νέα Ψευδώνυμα: Μαγαμένο Δουλοδάμι, κ. (Ε.Χ.) Ψευδώνυμον, κ. (Φ.Ρ) ‘Ἰσπότης τῆς Σαξωνίας, α. (Ζ.Γ.) Γερμανικός ‘Αετός, α. (Ν.Γ.) ‘Ερμῆς, α. (Ε.Φ.) Βοριάς, α. (Ν.Μ.) ‘Ονειροπόλος τῆς Δόξης, α. (I.B.K.) Πέρος τοῦ Μωραῖ, α. (+ I.) Αἰγυπία Περνίκισσα, κ. (Τ.Σ.) Μερσιτοφελῆς, α.

‘Αναρῶσεις ψευδωνύμων: ‘Ελληνίς Κυπρία, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυνοῦν νὰνταλλάξουν: ἢ **Αἰλιὰ Σουλτάνα** (0) μὲ ‘Εξόριστον **Αἰθίδα**, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, ‘Ιδιότροπον Σανθ’ύλαν — ἢ **Μία τῶν Χαριῶν** (0) μὲ ‘Θραυθεῖσαν Καρδίαν, Κρητικὸν Ὑμνον, ‘Αρχιπισκοπικὸν Γερμανόν — ἢ **Γλυκερία ‘Ελπίς** (0) μὲ Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Καμάρι τῆς Μάννας, Μασκάτ, Φοῖβη, Κάμεν — ἢ **Φοῖβη** (0) μὲ Καρδίαν ‘Ελληνίδος, ‘Αεροναυτοπούλαν, ‘Ἰδανικότρητα — ἢ **Ἰδανικότης** (0) μὲ Θραυθεῖσαν Καρδίαν, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Ἠχώ τῆς Καρδίας, Διοπτροφόρον, Ὑμνον τῆς Κρήτης.

‘Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Φιλόπατρῶν Ἰαῶνα** (ἢ εἰκὸν σου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ συμπλέγμα, καὶ μὲ τὰς ἄλλας) ‘Βουλγαρομάχων (φύλλα 1 — 2 ἔστειλα κατάλογον δραμῶν δὲν ἔχω) ‘Ἠχώ τῆς Δίμης (μανθᾶνω δτι αἴτριν θὰ γίνων πολλὰ, ὥστε μὴ κλαίγεται, θὰ ἰδῆς καὶ θὰ διακεδάσῃς) ‘Θραυθεῖσαν Καρδίαν (ἔχει καλῶς ἐπίπρασεν ἢ ἀδιαθεσία;) ‘Ἦρω τοῦ 21 (ναί, ἐλήφθησαν δλαι) ‘Χαρὰ τῶν Γυνάων (σ’ εὐχαριστῶ πολὺ δι’ ὅσα γράφεις καὶ ἢ ἐπιγραφή τοῦ φακέλου ἀκόμη χαριστάτη) ‘Ἰωάνη. Α. Σ. (ἔλαβον) ‘Γαλανόλευκον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ζεοπάδιον) **Αἰλιὰ Σουλτάναν** (ἔστειλα) **Α. Σ. Κ.** (τὰ ἔστειλα ἐκ δευτέρου) **Νεανίαν** τοῦ ‘Ἰονίου (νὰ ἰδοῦμαι) **Ταπεινὸν Κύριον** (περιμῶν) εὐχρημαί περσιτικὰ ε’ τὸ ἀνεφάκι) **Νεάνδα** τοῦ ‘Ἰονίου (ἔστειλα) **Τηλαυγῆ ‘Αστέρα** (φαίνεται δτι δὲν ἐδιάδασεν τὸν ‘Οδηγὸν τοῦ Σύνδρομητοῦ) ‘Ατρομήτου Δεωνίδα (καὶ σὺ ἐπίσης) διαφορετικὰ δὲν θὰ μὸ ἐστέλλεται ‘Ασκήσεις πρὸς δημοσιέυσιν πρὶν προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός· ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς, δὲν εἶνε συνδρομητῆς) **Φοῖβον ‘Απόλλωνα** (ἔστειλα καὶ τρίτην ἀπόδειξιν, ἐν καὶ ἦτο ὥσως περιττὴ) **Παλλάδα** (συνδρομητρία εἶνε, ἀλλὰ ψευδώνυμον δὲν ἔχει) **Μίαν τῶν Χαριῶν** (χαίρω ποῦ ἐνθουσιάζεθαι τόσο μὲ τὰ φυλλάδια ἢ νέα μου φίλη) **Πι-**

σις-Παυρὶς (ἔστειλα) ‘**Ρίζοπάστρη** (δὲν ἔλαμα νὰ μὴ ἀμείλῃς; ἄλλοτε μὸ ἔγραψες καὶ δὸ ὄρες ἐν τῇ εβδομάδᾳ) **Τὸ Σβῆστὸ μας** **Κανθῆλι** (βραβεῖον ἔστειλα) τί κάμνει ὁ ὑποψῆφος συνδρομητῆς; **Μαγαμένο Δουλοδάμι** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) **Τοιγαροῦλλαν** (ἔγειναν δεκτὰ) **Νύμφη** τοῦ **Νεῖλου** (ἔτσι· ὅσῳκις εὐρίσκησ ὀλίγου καιροῦ, νὰ μὸ γράφῃς) **Ζήτη** ἢ **Ἐλευθερία** (ναί, ὅσον προχωρῆ ὁ ‘Γιάκος) μας, τόσο γίνεταί ὠραιότερος· ποῦ νὰ ἰδῆς παρακάτω θὰ ὁμολογήσῃς δτι ποτὲ δὲν ἐδιάδασατε ὠραιότερον (μυθιστόρημα) **Κόνων Μουλιλήνης** (ἐλήφθησαν) **Βυζαντινὸν ‘Αετόν** (εὐμορψία) ‘**Αεροναυτοπούλαν** (φαντάζομαι τὴν ἀνοικομονησίαν) ‘**Εαρινὴν ‘Αδραν**, **Φοῖβην**, **Γλυκείαν ‘Ελπίδα**, κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ
 θάποταλέση τὸν προσεχῆ τόμον τῆς
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Εἶνε ἔσχον ἑλληνικὸν μυθιστόρημα, διηγούμενον τὰς περιπέτειας ἐνὸς μικροῦ νησιώτου, ὁ ὁποῖο ἀναγκάζεται νὰ περιέλθῃ
ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
 πρὸς ἀναζήτησιν μιᾶς κληρονομίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις δονται: ἐξ ‘Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 9 Μαρτίου· ἐν τῶν ‘Επαρχιῶν μέχρι τῆς 16 Μαρτίου· ἐν τῶν ‘Εξωτερικῶν μέχρι τῆς 4 ‘Απριλίου.

[‘Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν γράφονται τὰς λύσεις τῶν σὶ διαγωνιζόμενοι πωλαται ἢ τῇ Γραφεῖᾳ μας εἰς φανέλλου, ἐν ἑκάστῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

126. Αεζήγυφος.

Εἰς τὰ νερά μου ἰσχυρὸς Κατεποντισθὲ στόλος.
 Θεὰ καὶ ἄνθος εὖροσμον
 κ’ ἀποτελοῦν εὐκόλος.
 ‘Εστᾶλη ἐπὶ τῆς Ζιλιχὰ Χανούμ

127. Στοιχειόγυφος.

Καὶ ἐμὲ, μέσ’ ἐτὰ πολλὰ τῆς,
 ‘Ἡ Γῆ μ’ ἔχει φόρεμά τῆς
 ‘Αν ἐν γράμμα μὸ προσθέσῃς,
 Πᾶρε σὺ νὰ μὸ φορέσῃς.
 ‘Εστᾶλη ἐπὶ Δ. Σ. Σαλαμίγκα

128. ‘Αναγραμματισμός.

Στῶν Θεῶν τὴν κατοικίαν Τρέφομαι μὲ ἀμυροσίαν.
 Τὰ φηφία μου πειράζεις
 Καὶ συνάδελφόν μου κρᾶζεις.
 ‘Εστᾶλη ἐπὶ τοῦ ‘Ἰσολάτρου

129. Τρίγωνον.

- * * * * *
 - * * * * * = Πόλις Ἰσπανική.
 - * * * * * = Πόλις Τουρκική.
 - * * * * * = Ἰλὴ ἠρωιστιογενής.
 - * * * * * = Πρόθεσις.
 - * * * * * = Φθόγγος.
 - * * * * * = Φωνήεν.
 - * * * * *
- ‘Εστᾶλη ἐπὶ τοῦ Εἰμαι Ζαυνοῦθια

130—134. Μαγικὸν Γράμμα.
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστου τῶν κάτωθι λέξεων δι’ ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι πᾶσαι λέξεις: **ἔθος, ὄπα, ταῦρος, Καρία, ἀκτῆ**
 ‘Εστᾶλη ἐπὶ τῆς Γαλανῆς Σταυροφόρας

135—136. Μεταμορφώσεις.
 1. — ‘Ο ἄγιος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἦμος.
 2. — ‘Ο δαίμων διὰ 10 μεταμ. νὰ γίνῃ ἄγγελος.
 ‘Εστᾶλη ἐπὶ Κονσι. ‘Εμ. Μαντζουράνη

137. Διπλὴ ‘Αμροστιχίς.
 Τὰ μὲν ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πόλιν τῆς Μ. ‘Ασίας, τὰ δὲ δευτέρη θὲαν ἐλληνικήν:
 1. ‘Όρος τῆς Μακεδονίας. 2. Συναίνωμον τοῦ φόδου. 3. Γίγας. 4. Μέγας ποταμὸς τῆς ‘Αμερικῆς. 5. Βασίλευς τῶν Μήδων.
 ‘Εστᾶλη ἐπὶ τοῦ ‘Ακανθίνου Στεφάνου

138. Φωνηεντόλιπον.
 05 - 8 - x - 880
 ‘Εστᾶλη ἐπὶ τῆς Νέας Σελήνης

139. Γρόφος.

λελελελελε	λε	λε	
λελελελελε	λε	λε	
λε	λελελελε	τόπ’ ἄν.	
λε	λε	λε	
λε	λε	λε	

‘Εστᾶλη ἐπὶ τῆς Βάρκας τοῦ Κανθῆ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τόσον λοιπὸν μικροὺς μᾶς νομίζεις, **Αἰγάκλημα**, πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρων καὶ ξεσπᾶθωμα; — * * * (1,54)

Φλωρεντία, πῶσον νόστιμα σοῦ τὰ εἶπε τὸ **Μεγεξεδένο Μπουκτάκι** ὅταν ἀφήρεσαι ζῶν μύρμηκος. Φίλη μου, ὀφείλεις νὰ σέβασαι ζῶν, τιμὴν καὶ περιουσίαν τοῦ εἴλου. ‘Τουλιὰ (1,55)

Σύλλογος ‘ΑΜΙΛΛΑ Κωνσταντινουπόλεως. Γενομένων ἀργαριστῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: **Πλοίαρχος Νέμος**, Ἀντιπρόεδρος: **‘Ανακρέων**, Γραμματεὺς: **‘Εθνικὴ Ψυχὴ**, Ταμία: **Σκηλοῦ Σκληρία**, Σχολοῦ: **Μεριστοφελῆς**, Ποδητῆ **Κωνσταντινοπούλου**, Ἀντιπρόσωποι, Θεσσαλίας: **Δειροπαθουμένη ‘Ελλάς**, Ἀρισσοῦ: **Δεκαπενταετῆς Πλοίαρχος**. Συνδρομὴ μηνιαία φρ. 2. Διεύθυνσις: **Στέφροουλος**, Abit han 10 Galata, Constantinople. (1,56)

Ἰδοστοίσις. — Ζητεῖται μηχανικὸς διὰ τὸν...ἐλευθέρουλον τῶν **‘Ανοικτοκάρδιων!** ‘Αρχιμωλονδῆ: **26η Μαρτίου!** Σιταροκαθαριστῆς: **Περιοιτιχῆς τοῦ Σερῖο!** Κοσκινοῦ: **Βασιλόπαι!** Σκυβαλοῦ: **Μία τῶν Χαριῶν!** Ἀντιπρόσωπος ἐν Αἰγύπτῳ: **‘Ἰδανικότης!** ἐν Σμύρνη: **Ζιλιχὰ Χανούμ!** (1,57)

Ληροσομομοριται, **Τουκιτῆ Μεχμὲν** καὶ Σια...ἀνεκαλόθητε. Παραδοθῆτε πρὶν σὰς βγάλομε εἰς... **ΦΟΡΟ!!** — **Οἱ ἰσοτινθέντες συνδρομηταί!** (1,58)

ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
MIX. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Πλατεία ‘Ομονοίας,
 ὁδὸς Δώρου, 8Α
 ‘Όροι ἐπισκέψεων 10-12 καὶ 3-5